

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

“ธรรมาภิบาล” (good governance) หรือในกฎหมายใช้ว่า “การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี” หรือศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตยสถานว่า “วิธีการปกครองที่ดี” เป็นคำซึ่งความหมายนั้นยังไม่แน่นอน ปรากฏใช้ในวรรณกรรมทางการพัฒนาระหว่างประเทศ เพื่อพรรณนาวิธีการที่สำนักราชการบ้านเมืองจะดำเนินกิจการบ้านเมือง และบริหารทรัพยากรบ้านเมืองไปในทางที่รับประกันว่าสิทธิมนุษยชนจะบังเกิดผลจริงได้เช่นไร (UNESCAP, 2009) ทั้งนี้ ความหมายของคำว่า "ธรรมาภิบาล" ยังสรุปมิได้นั้น ก็เนื่องจากในโลกร่วมสมัยนี้รัฐประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม โดยเฉพาะในยุโรปและอเมริกา มีการปกครองที่ประสบผลสำเร็จเป็นอันมาก สถาบันต่างๆ ในรัฐเหล่านี้จึงมักกำหนดมาตรฐานไว้เปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของตนกับของสถาบันในรัฐรูปแบบอื่นๆ ต่างๆ กันไป นอกจากนี้ ยังเป็นเพราะคำว่า "ธรรมาภิบาล" นั้นจะมุ่งหมายถึงบุคคลใดในการปกครองก็ได้ องค์การด้านความช่วยเหลือกับทั้งเจ้าหน้าที่บ้านเมืองในประเทศที่เจริญแล้วจึงมักนิยามคำนั้นต่างๆ กันไปแล้วแต่บริบท เพื่อวางข้อกำหนดและข้อเรียกร้องต่างๆ ให้สอดคล้องกับระเบียบวาระและอุดมการณ์ของตน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2558) ธรรมาภิบาลจึงเป็นหลักการที่ได้รับการยอมรับเป็นสากลว่า เป็นระบบที่ทำให้องค์กรสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและที่สำคัญเป็นไปอย่างโปร่งใสน่าเชื่อถือและเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย ประกอบด้วยระบบโครงสร้างและกระบวนการต่างๆ ที่วางกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของประเทศ เพื่อที่ภาคต่างๆ ของสังคมจะพัฒนาและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (บวรศักดิ์ อุวรรณโณ, 2542)

ประเทศไทยเริ่มมีการนำแนวคิดธรรมาภิบาลมาใช้แพร่หลาย ภายหลังจากประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 และหลังจากวิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคม ในปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ทั้งนี้เนื่องจากในหนังสือแสดงเจตจำนงกู้เงินจากกองทุนระหว่างประเทศ (IMF) ที่ระบุให้รัฐบาลไทยให้คำมั่นสัญญาว่าจะสร้าง good governance ให้เกิดขึ้นในการบริหารจัดการภาครัฐ โดยรัฐบาลในขณะนั้น ได้พิจารณาเห็นความจำเป็น ที่ประชาชนต้องมีการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการบูรณะสังคมและประเทศ เพื่อพลิกฟื้นภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ เพื่อสามารถรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ให้ทันสถานการณ์ รัฐบาลได้มีหนังสือลงวันที่ 15 ธันวาคม 2540 โดยขอความร่วมมือจากสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศ (TDRI) ในการดำเนินการค้นคว้า วิจัย เพื่อเสนอแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาและพัฒนาประเทศในระยะสั้นและระยะยาวให้ยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการราชการพลเรือน, 2542) ต่อมา ได้มีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดี และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีในปี พ.ศ. 2546 โดยได้ระบุหลักการสำคัญของ

การบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีไว้ 6 หลักการ ได้แก่ 1) หลักนิติธรรม 2) หลักคุณธรรม 3) หลักความโปร่งใส 4) หลักการมีส่วนร่วม 5) หลักความรับผิดชอบ และ 6) หลักความคุ้มค่า ธรรมาภิบาลจึงเป็นเรื่องของหลักการบริหารแนวใหม่ที่มุ่งเน้นหลักการ โดยมีใช้หลักการที่เป็นรูปแบบทฤษฎีการบริหารงาน แต่เป็นหลักการทำงาน ซึ่งหากมีการนำมาใช้เพื่อการบริหารแล้วจะเกิดความเชื่อมั่นว่าจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ที่ดีที่สุด คือ ความเป็นธรรม ความสุจริต ความมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ (ถวิลวดี บริกุล และคณะ, 2545)

สำหรับภาคการศึกษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาส่วนใดของประเทศต้องเริ่มต้นจากการพัฒนาคนก่อน จึงจะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาส่วนอื่นไปด้วยการพัฒนาคนสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งนี้ส่วนที่สำคัญที่สุดคือ การให้การศึกษาระบบการศึกษามีหลายระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับอุดมศึกษามีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาประเทศ อุดมศึกษาจึงถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันกับนานาประเทศ สำหรับประเทศไทยสถาบันอุดมศึกษา มีการจัดการที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและการพัฒนาด้านเทคโนโลยี จึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และสอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษา ที่เน้นการบริหารโดยองค์คณะบุคคลหรือการบริหารแบบมีส่วนร่วม โปร่งใส สามารถอธิบายได้ ตรวจสอบได้ อธิบายได้ และทุกขั้นตอนต้องมีผู้รับผิดชอบ (เกษม วัฒนชัย, 2545) มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้หลักการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลอย่างมีส่วนร่วมด้วยการมี “สภานักศึกษา” เป็นองค์กรกลาง ไม่ขึ้นตรงกับองค์กรนักศึกษาใดเพื่อความเป็นกลาง ซึ่งโดยภาพรวมแล้วสภานักศึกษาของแต่ละมหาวิทยาลัยมีบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่ใกล้เคียงกัน เพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาแผนงาน โครงการ และงบประมาณขององค์กรนักศึกษาทุกองค์กร รวมถึงตรวจสอบการดำเนินงานหรือโครงการต่างๆ ให้เป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรมตรวจสอบการจัดกิจกรรมขององค์กรนักศึกษา สโมสรนักศึกษา และชมรม ทั้งในส่วนของค่าใช้จ่ายประมาณรูปแบบการจัดกิจกรรม รวมทั้งการให้คำปรึกษาและรับเรื่องเกี่ยวกับการทำกิจกรรม หรือโครงการขององค์กรนักศึกษาต่างๆ ตลอดจนทำหน้าที่เสนอแนะแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบ ข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และเสนอข้อคิดเห็นต่างๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจการนักศึกษาต่ออธิการบดีของมหาวิทยาลัย (สภานักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2558) ทั้งนี้ การวางระเบียบหรือข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินงานภายในของสภานักศึกษา ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ตลอดจนสภานักศึกษาไม่มีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งคณะกรรมการของสภานักศึกษา เพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่สภานักศึกษามอบหมาย การขอเอกสารหรือข้อมูลและเชิญคณะกรรมการบริหารองค์กรนักศึกษา หรือนักศึกษาที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงและให้ความเห็นประกอบการพิจารณาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของสภานักศึกษา และการลงมติไม่ไว้วางใจคณะกรรมการบริหารองค์กรนักศึกษาเป็นรายบุคคลหรือทั้งคณะ (มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 2554) ในขณะเดียวกัน สภานักศึกษาหลายแห่งมีการดำเนินการคล้ายกับการเมืองเป็นอย่างมาก และมักถูกใช้เป็นสถานที่ฝึกสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นนักการเมืองในอนาคต การรณรงค์และการโต้วาทีจะถูกจัดขึ้นบ่อยครั้ง โดยมีการถือพวกกันอย่างมาก สื่อประชาสัมพันธ์ของนักศึกษามักจะมีการถือพวก ขาดประสพการณ์ และอยู่ภายใต้แรงกดดันจากการขาดแคลนเงินทุน

ที่จะนำเสนอเนื้อหาเพื่อตอบสนองผู้อ่านอย่างกว้างขวาง ในขณะที่สถานศึกษาจำนวนหนึ่งไม่มีลักษณะการเมือง โดยมักจะมีเป้าหมายที่คล้ายคลึงกันที่จะจำกัดความเป็นการเมือง และมุ่งไปยังการอำนวยความสะดวก สนับสนุน และให้บริการแก่นักศึกษาเช่นเดียวกับเป้าหมายทางการเมือง (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2558)

ทั้งนี้ ประเทศไทยมีจุดหักเหทางประวัติศาสตร์การเมืองในประเด็นอายุผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เมื่อมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญพุทธศักราช 2534 โดยประเด็นหนึ่งของการแก้ไขรัฐธรรมนูญคือ การลดอายุขั้นต่ำของ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจากอายุ 20 ปีมาเป็น 18 ปี โดยมีการให้เหตุผลสนับสนุนคือ ผู้ที่อยู่ในระดับอายุดังกล่าว มีวุฒิภาวะและการศึกษาเพียงพอ ประกอบกับประเทศอื่นๆ ก็กำหนดอายุขั้นต่ำของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ระดับอายุ 18 ปี จึงควรมีการแก้ไขให้สอดคล้องกับแนวทางของประเทศต่างๆ ดังนั้นรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2538 ที่บัญญัติความในมาตรา 109 แห่งรัฐธรรมนูญที่ให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ในวันที่ 1 มกราคมของปีที่มีการเลือกตั้ง หลังจากนั้นรัฐธรรมนูญปี 2540 และ 2550 ก็มีการบัญญัติในลักษณะเดียวกัน (สุภากร จุลินทร, 2557) ดังนั้น นักศึกษาจึงมีโอกาสในการมีส่วนร่วมทางการเมืองได้มากขึ้น เพื่อพัฒนาการเมืองเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาล ที่รัฐจะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนของสังคม ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมรับรู้ร่วมคิดร่วมตัดสินใจ เพื่อสร้างความโปร่งใสและเพิ่มคุณภาพการตัดสินใจของภาครัฐ ให้ดีขึ้น การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามีหลากหลายรูปแบบ ทั้งด้านรูปแบบผู้สนใจทางการเมืองด้านรูปแบบกิจกรรมการต่อสู้ทางการเมือง และด้านรูปแบบกิจกรรมการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง (อรุณี ปริศนานันท์กุล, 2552)

จากปรากฏการณ์ทางการเมืองดังกล่าวข้างต้น พบว่าสิ่งหนึ่งซึ่งฝังรากลึกอยู่ในอยู่ในจิตสำนึกของคนไทย คือสิ่งที่นักรัฐศาสตร์เรียกว่า “วัฒนธรรมทางการเมือง” (political culture) ความหมายในเบื้องต้นคำว่า “คน” และ “วัฒนธรรม” นั้นมีอาจแยกออกจากกันได้ วัฒนธรรมหล่อหลอมอุปนิสัย มารยาท ความคิด ค่านิยม บรรทัดฐานในการประพฤติปฏิบัติของคน คนก็มีบทบาทในการสร้างวัฒนธรรมดังกล่าว (วิชัย ต้นศิริ, 2548) วัฒนธรรมทางการเมืองเป็นกรอบหรือแนวทางของพฤติกรรมทางการเมืองในสังคมที่ถือปฏิบัติสืบต่อจนฝังรากลึกในสังคม หรือเป็นกรอบของพฤติกรรมตามสภาพความเป็นจริง วัฒนธรรมทางการเมืองจึงเป็นเรื่องของพฤติกรรมร่วมทางการเมือง ซึ่งอาจจะถูก ดี หรือไม่ดีก็ได้ และมักเป็นเรื่องที่อยู่เหนืออำนาจทางกฎหมาย การใช้กฎหมายสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองอย่างไรอย่างหนึ่งนั้นเป็นไปได้ยาก และในทางกลับกัน จะใช้อำนาจกฎหมายหยุดยั้งวัฒนธรรมทางการเมืองที่ไม่พึงปรารถนาก็มักไม่ประสบความสำเร็จเช่นกัน (เกษม ศิริสัมพันธ์, 2548) จากวงจรสถานการณ์การเมืองของไทยที่ผ่านมา ปรากฏชัดว่ากฎหมายจะพิจารณาเฉพาะตัวบทกฎหมายเพียงอย่างเดียวไม่ได้ต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมทางการเมืองด้วย เพราะวัฒนธรรมทางการเมืองเป็นเรื่องของความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในจิตใจของบุคคล และความรู้สึกนึกคิดนี้เป็นแนวทางหรือรูปแบบหรือมาตรฐานของแต่ละบุคคลที่จะใช้ในการประเมินเหตุการณ์หรือการรับรู้ทางการเมืองของบุคคลนั้น ผลของการประเมินการเมืองนี้จะแสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น การแสดงความคิดเห็น การออกเสียงเลือกตั้ง การประท้วง การยอมรับ หรือการปฏิบัติตาม เป็นต้น (ฉานนิต์ สันตะพันธ์, 2549) ทั้งนี้ กิติมา สุรสุนธิ (2555) ได้พบผลจากวิจัยว่า นักศึกษาเป็นกลุ่มที่รับเนื้อหาเกี่ยวกับนักการเมืองและการ

เลือกตั้งมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการมีส่วนร่วมทางการเมือง (political participation) ที่อธิบายว่าผู้รับสารที่มีลักษณะที่เป็นพวกกระตือรือร้น (active receiver) จะเป็นพวกที่พยายามหาข้อมูลข่าวสารและเปิดรับเนื้อหาจากหลากหลายแหล่งข้อมูลที่ตนเองมีความสนใจ โดยทฤษฎีการมีส่วนร่วมทางการเมืองนั้นพบว่า คนที่มีบุคลิกฝึกฝนการเมืองในระดับสูง จะมีแนวโน้มในการเปิดรับเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองสูงกว่าพวกที่ไม่สนใจการเมือง ดังนั้นพวกที่มีบุคลิกแบบคลั่งการเมือง จึงเปิดรับสื่อและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเมืองในหลากหลายประเด็นมากกว่ากลุ่มที่ไม่สนใจการเมือง ตลอดจนกลุ่มนักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีวิธีการในการตัดสินใจทางการเมืองแบบหาข้อมูลจากสื่อต่างๆ ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจนั้นจะเปิดรับเนื้อหาเกี่ยวกับพรรคการเมือง การทุจริตทางการเมือง และเรื่องราวเกี่ยวกับรัฐบาลด้วยเช่นกัน

ดังนั้น สื่อ (สิ่งพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์) จึงถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการให้ข้อมูลข่าวสารในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะข้อมูลข่าวสารด้านการเมือง เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทันโลกทันเหตุการณ์ สื่อจึงเป็นการจัดการกระจายเสียงของตัวบุคคล ซึ่งถือเป็นช่องทางสำคัญของการสื่อสารสาธารณะ อย่างไรก็ตาม ในศตวรรษนี้การเติบโตอย่างรวดเร็วของการใช้สื่อเครือข่ายสังคม ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทั้งด้านการสื่อสารมวลชน ด้านการประชาสัมพันธ์ และการสื่อสารองค์กร/การตลาด ความนิยมของสื่อแบบเครือข่ายสังคม ทั้ง Facebook, Twitter, YouTube, Flickr, Pinterest และ Instagram ถูกใช้โดยรัฐบาล บริษัท และองค์กรต่างๆ เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ที่มีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และจนกลายเป็นเรื่องธรรมดา สื่อเครือข่ายสังคมจึงกลายเป็นช่องทางการสื่อสารที่มีประโยชน์และมีความจำเป็นมากขึ้น เพราะการใช้สื่อเครือข่ายสังคมที่เพิ่มขึ้น ในฐานะของการเป็นแหล่งข่าว และข้อมูลต่างๆ ที่สำคัญ และท่ามกลางอัตราส่วนของประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องนั้น มีการใช้สื่อเครือข่ายสังคมอย่างมากมาย ซึ่งจะพบอยู่ในกลุ่มประชากรที่เป็นวัยหนุ่มสาว หรือกลุ่มนักศึกษาเป็นส่วนใหญ่ การแบ่งปันข้อมูลข่าวสารกันอย่างกว้างขวางผ่านทางสื่อเครือข่ายสังคมนั้น ส่งผลในการขยายสัดส่วนผู้ชมของสื่อมวลชนได้มากขึ้น การอ้างอิงไปยังแหล่งข่าวสำคัญๆ มักจะมาทางสื่อเครือข่ายสังคม ทั้งในบทสนทนาออนไลน์ และการโพสต์ลิงค์ต่างๆ มีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (Jim Macnamara, 2013) ฉะนั้น สื่อจึงมีอิทธิพลต่อการเมือง เป็นแรงผลักดันที่มีผลกระตุ้นต่อพฤติกรรมและทัศนคติของนักศึกษาที่มีสิทธิทางการเมือง อิทธิพลต่างๆ นั้นมีทั้งในแง่บวกและลบ ซึ่งอาจมีผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยมีทั้งประโยชน์และโทษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคของประเทศ โดยในปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีอยู่ทั้งสิ้น 39 แห่งทั่วประเทศ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่ม คือ กลุ่มรัตนโกสินทร์ กลุ่มภาคกลาง กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มภาคเหนือ และกลุ่มภาคใต้ ทั้งนี้ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือมีทั้งหมด 8 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2558) มีนักศึกษารวมทั้ง 8 มหาวิทยาลัยจำนวนทั้งสิ้น 109,184 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2558) โดยมหาวิทยาลัยทุกแห่งมีสถานศึกษาเป็นองค์กรกลางเพื่อดำเนินงานเกี่ยวกับกิจการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ฉะนั้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ เป็นส่วนหนึ่งของ

จำนวนประชากรในเขตพื้นที่ภาคเหนือที่มีสิทธิทางการเมืองตามรัฐธรรมนูญของระบอบประชาธิปไตยในการเลือกตั้ง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาสื่อเครือข่ายสังคม เพื่อเสริมสร้างให้สถานศึกษา องค์กรนักศึกษา และสโมสรนักศึกษาของคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัย ได้ใช้สื่อดังกล่าวดำเนินงานแบบการบริหารงานแนวใหม่ตามหลักธรรมาภิบาล ซึ่งจะส่งผลให้มวลสมาชิกนักศึกษา เกิดเครือข่ายในการมีส่วนร่วมเพื่อรับรู้ความคิด แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ สร้างความโปร่งใส และเพิ่มคุณภาพการตัดสินใจของสถานศึกษาได้ดียิ่งขึ้น ถือเป็นต้นแบบการเรียนรู้หลักการดำเนินงานตามหลักธรรมาภิบาลของสถานศึกษา องค์กรนักศึกษา และสโมสรนักศึกษาของคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัยในภาคปฏิบัติ รวมทั้งเสริมสร้างการใช้สื่อดังกล่าว ให้ความรู้เรื่องวัฒนธรรมการเมืองตามหลักธรรมาภิบาลแก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ศึกษามีฐานความรู้และทัศนคติที่ดีในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองทุกระดับ ทั้งในระดับองค์กร ชุมชน สังคม และประเทศ ในด้านการแสดงความคิดเห็น การออกเสียงเลือกตั้ง การประท้วง การยอมรับหรือการปฏิบัติตามให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง กระบวนการเรียนรู้จากสภาพจริงดังกล่าว เป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมทางการเมืองตามหลักธรรมาภิบาลให้กับนักศึกษา เพื่อสร้างจิตสำนึกร่วมกัน ด้านเสถียรภาพความมั่นคงและปรองดองในสังคม สอดคล้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษา รวมทั้งการสร้างรูปแบบการเสริมสร้างการใช้สื่อของสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมการเมืองตามหลักธรรมาภิบาล กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายการพัฒนานักศึกษาด้านการเป็นพลเมืองดีของมหาวิทยาลัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจเกี่ยวกับหลักธรรมาภิบาลของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
2. เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศสถานศึกษาเพื่อใช้เป็นสื่อเครือข่ายสังคมของสถานศึกษา
3. เพื่อสร้างรูปแบบการเสริมสร้างการใช้สื่อของสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมการเมืองตามหลักธรรมาภิบาล

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 22,677 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 1,500 คน เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม ศึกษาความเข้าใจเกี่ยวกับหลักธรรมาภิบาลของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

กลุ่มเป้าหมาย

สถานศึกษา องค์กรนักศึกษา และสโมสรนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เพื่อการใช้ระบบสารสนเทศสถานศึกษาในการดำเนินงาน

กลุ่มเป้าหมายเพื่อการเผยแพร่ระบบสารสนเทศสถานศึกษา คือ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ 7 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ขอบเขตด้านพื้นที่ดำเนินงาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

ขอบเขตด้านเวลา

12 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ธรรมาภิบาล หมายถึง หลักการสำคัญของการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี 6 หลักการ ได้แก่ 1) หลักนิติธรรม 2) หลักคุณธรรม 3) หลักความโปร่งใส 4) หลักการมีส่วนร่วม 5) หลักความรับผิดชอบ และ 6) หลักความคุ้มค่า

รูปแบบการเสริมสร้างการใช้สื่อของสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมการเมือง หมายถึง แนวทางการส่งเสริมให้ สถานศึกษา องค์กรนักศึกษา สโมสรนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ใช้สื่อเครือข่ายสังคมในการดำเนินงานและการจัดทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างกระบวนการเรียนรู้การบริหารจัดการที่ดีจากสภาพจริงตามหลักธรรมาภิบาล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงความเข้าใจเกี่ยวกับหลักธรรมาภิบาลของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
2. ได้สื่อเครือข่ายสังคมเพื่อใช้ในการดำเนินงานของสถานศึกษา องค์กรนักศึกษา สโมสรนักศึกษา และเป็นแหล่งเรียนรู้วัฒนธรรมการเมืองตามหลักธรรมาภิบาลของนักศึกษา
3. ได้รูปแบบการเสริมสร้างการใช้สื่อของสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรมการเมืองตามหลักธรรมาภิบาล
4. นักศึกษาเกิดเครือข่ายการเรียนรู้วัฒนธรรมการเมืองตามหลักธรรมาภิบาล จากสภาพจริงทั้งในเชิงเนื้อหาและการปฏิบัติ
5. ได้แนวทางในการกำหนดนโยบายด้านพลเมืองดีของมหาวิทยาลัย